

Jørgen Ejbøl er med sine snart 70 år næstældst på holdet, som dyrker TRX-træning. FOTO. STINE BIDSTRUP.

»Jeg godt kan lide at bestemme«

Pansergeneralen er kendt for at kæmpe til sidste patron, og karrierevejen er belagt med både succes og brudte forhold. Jørgen Ejbøl tager gerne ansvar og udøver magt. Når regnebrættet gøres op, er det resultaterne, som tæller. Og de er gode, mener publicisten, som fylder 70 år. Han har været med til at skabe Danmarks største mediehus og brænder stadig for den frie presse.

JETTE ELBÆK MARESSA

International korrespondent

jette.maressa@jp.dk

Sveden fugter panden. Jørgen Ejbøl lægger an til endnu 20 arm-bøjninger og adlyder instruktørens kommando. »5-4-3.«

På to falder pansret. Ejbøl gør det, som han er både berømt og berygtet for aldrig at ty til: Han giver op.

Omgangskredsen er fuld af beundring for, at en snart 70-årig har valgt at dyrke TRX, en træningsform, som siges at være opfundet af det amerikanske militærs hårde halse Navy Seals. Men omvendt: Hvad skulle en tidligere topchef, som har opnået tilnavnet "Pansergeneralen", ellers kaste sig over.

I et langt og krævende arbejdsliv har Jørgen Ejbøl brugt sin intellektuelle styrke. Kroppen kunne til gengæld slet ikke finde ud af, hvornår den skulle bøje, eller hvornår den skulle bukke:

»Når jeg siger: Gå til venstre, går han til højre,« konstaterer instruktør Jan Svensson.

Jørgen Ejbøl modsiger ham ikke. Han har levet som rebellen, der hellere vil udforske, hvad der er på den anden side, end at marchere i takt med andre. Rollen som menig har han ikke befundet sig i, siden han for 50 år siden gik ind som elev på Aalborg Stiftsti-

»Kunne jeg være endt som journalist hele livet Ja, det kunne jeg muligvis godt. Det havde da mindst talt været fint, men det endte så på denne måde i stedet for,« lyder det fra Jørgen Ejbøl, som allerede som 27-årig blev chef og har været det lige siden. ARKIVFOTO: CARSTEN BUNDGAARD

Jyllands-Posten, som den så ud, da Jørgen Ejbøl var chefredaktør.

dende. Han har været chef på flere danske dagblade, inden han satte sig i stolen som bestyrelsesformand for JP/Politikens hus.

Jan Svensson lægger ikke skjul på, at Ejbøl er en både underholdende, udfordrende og krævende elev, og at samme elev har været på »en lang rejse« i Powerhouse Cph. Fra enerådende til et menneske, som er begyndt at interagere med sine holdkammerater.

»Jeg elsker at blive kommanderet med. Bare det kun er i en time,« brummer Ejbøl, som gerne tager det sidste ord.

»Det er ingen hemmelighed, at jeg godt kan lide at bestemme,« siger han.

Kasseret som værnepligtig

Jørgen Ejbøl har smidt træningstøjet og er trukket ind på sikkert terræn: køkkenet i lejligheden ved Københavns Havn. Talestrømmen er intens, når Jørgen Ejbøl fortæller om det, som han stadig brænder for: medierne og alle de udfordringer, der er forbundet med at være uafhængig publicist i dag, lidt mere famlende og forsigtig, når samtalen handler om Ejbøl selv: manden, som blev født som Jensen, kasseret af hæren og som 44-årig blev udråbt som "mediekomet".

For 20 år siden, da han var chef på Jyllands-Posten, var avisen så tyk, at den næsten ikke kunne presses gennem brevspræk-

ken. I dag kan den med lidt god vilje foldes sammen og ligge i en bukselomme.

Jørgen Ejbøl ser på de to aviser, som ligger på hans spisebord: Morgenavisen Jyllands-Posten, Danmarks internationale avis, broadsheet i fem sektioner, som kunne erhverves for 10,25 kr. Og avisen, som han modtog denne morgen. Den koster 35 kr., reklamerer ikke længere med at være international og er blevet dus med læserne: Hvis du vil vide mere, står der på forsiden.

»Det er fandeme en flot avis.«

Jørgen Ejbøls blik er rettet mod den gamle avis. Han tænker sig om usædvanligt længe, inden han afviser at besvare spørgsmålet: Hvilken avis vil du helst læse i dag?

»Hvad skal jeg mene? Jeg synes, at det var en god avis, som vi lavede dengang, men det var en anden tid. Der var slet ikke det samme medietryk som i dag. Du kan ikke sammenligne dem. Det spørgsmål kan jeg ikke svare på.«

Medietrykket, som Ejbøl henviser til, kommer ikke længere kun fra de danske konkurrenter, som han har sat en ære i at puste baglæns. »Det bliver Berlingskes Vietnam,« proklamerede han, da hans tidligere arbejdsplads trængte ind i Jyllands-Postens

højborg i Aarhus. På det tidspunkt havde Ejbøl selv erobret København og skrevet Jyllands-Posten med guldbogstaver hen over facaden på Kgs. Nytorv.

Da han var chefredaktør, fik medarbejderne et vækkeur i julegave, læserundersøgelser var bandlyste. Det var os, journalister og redaktører, som bestemte, hvad der skulle i avisen. Nu ligger der økologisk chokolade i koncernens julepakke, og der er kontant afregning: Enhver journalist og hans overordnede kan følge, hvor mange som læser en artikel. Ejbøl fastholder, at det skal man ikke lade sig styre af. Det gælder fortsat om at have mange tilbud, også om små konflikter, som kun få læsere finder frem til:

»Hvis 500 mennesker mødte op til et foredrag om Zimbabwe i Holbæk, ville det være en succes,« mener han.

Google stjæler og vil ikke betale

Faktisk har Jørgen Ejbøl aldrig været mere optimistisk på mediernes vegne:

»Der vil altid være brug for kvalificeret information, og det behov er ikke blevet mindre nu, hvor der er så meget fake news, løgn og latin, og enhver kan skrive hvad som helst på de sociale medier, som nogle kalder dem. Jeg siger kommercielle.«

Ejbøl langer ud efter Facebook og Google, som »lever af at stjæle folks ting uden at vil-

le betale for indholdet. Copyrighten er helt afgørende,« fastslår han.

Tidligere havde udgiveren den fordel, at han sad med den store trykpresse og kunne distribuere sin avis. I dag kan enhver ytre sig direkte til sit publikum på nettet. Statsminister Lars Løkke Rasmussen gør det, og både Socialdemokraterne og Dansk Folkeparti har deres egne netaviser.

Ejbøl er stadig optimistisk:

»De aviser, der i dag magter at have et dygtige journalister, to: troværdige journalister, de har også en overlevelse,« mener han og betoner kvalitet og engagement som afgørende for at få kunder i butikken:

»Køberen skal mærke, at det her virkelig er lavet, fordi nogen har følt, at det er nødvendigt at producere det.«

Et blik på en tilfældig dags udbud af nyheder på nettet kan give indtryk af, at det ikke altid er publicistens høje idealer, som hersker. Hvor nødvendigt er det at fortælle, at en sæl i New Zealand har slugt et usb-stik med en ukendt families ferie billeder på? Hvor langt vil et medie strække sig for at pirre nysgerrigheden og få et klik?

Jørgen Ejbøl revser journalister, som ikke gør arbejdet grundigt nok, men fristes til at skrive andres historier uden at vide, om de er sande. Man må ikke give køb på troværdigheden i jagten på hurtige

➔ **udskiftninger og mange klik:**
»Man kan ikke lege med troværdigheden på den måde, at det bare er en vare, som man bringer. Det går ikke: Den forpost, som vi altid står og forsvarer helt uden nogen former for reservationer, det er aviserens troværdighed. Den er helt afgørende, den er uantastelig.«

Som chef var Jørgen Ejbøl kendt for at forsvare sine journalister. Havde avisen truffet et valg og trykt en artikel, så stod man ved den. Som menneske agerer han på lignende måde: De mennesker, som Jørgen Ejbøl har besluttet at kunne lide, bliver lukket helt ind i varmen. Nogle siger ham ikke noget, og dem lægger han ikke mærke til. Andre har fået kulden at føle, især når Ejbøl mener, at de har ageret illoyalt:

»Han kan være din bedste ven og din værste fjende. Han kæmper til sidste mand og sidste patron for de mennesker, som står ham nær,« fortæller Jens Serup, som er ven og tidligere kaptajn i hæren.

Da Jørgen Ejbøl for to år siden trådte ud af bestyrelsen for JP/Politiken, sagde bestyrelsesformand og Ejbøls tætte samarbejdspartner gennem 13 år Lars Munch: »Mange har den forestilling om dig, at du er rå og uforsonlig, urimeligt krævende, kolerisk, hidsig og det, der er værre. Det har de fuldstændig ret i, men du er også et helt usædvanligt varmt og omsorgsfuldt menneske.«

Det står han ved i dag og tilføjer, at der ingen tvivl er om, at »Jørgen Ejbøl er en meget stor publicist.«

»Han har tordnet, at vi skulle tjene penge for at bevare vores frihed til at skrive og udgive, hvad vi ville,« siger han.

Brudte forhold - tilgivelse eksisterer ikke

I biografien "Pansergeneralen", siger Jørgen Ejbøl, at han »ikke arbejder med tilgivelse«. Forelagt sit synspunkt, modererer han:

»Der må jeg lige tale med ham deroppe,« lyder det tøvende fra Jørgen Ejbøl, som kan se tilbage på en kongerække af konflikter og brudte forhold med medarbejdere, chefer og bestyrelsesmedlemmer.

Han kan stadig ikke tilgive mennesker, som ifølge hans opfattelse har arbejdet imod ham:

»De er ikke bare kommet på tværs, de har prøvet at lave benspænd og har gjort unoder,« lyder den helt korte kommentar til tidligere tætte samarbejdspartnere, som i dag er helt uden for Jørgen Ejbøls radar.

»Jeg er ikke god til rollespil. Hvis et forhold er slut, så er det slut,« fastslår Jørgen Ejbøl og reflekterer over omkostningerne ved at bryde med et menneske, som han har haft et i hvert fald professionelt tæt forhold til, muligvis også et venskab:

»Jeg sætter en stor ære og glæde i at hjælpe folk, der er i problemer, men jeg sætter også en stor ære i at gøre tingene færdige, hvis fornyelse kræves. Det handler snarere om at agere for langsomt, fordi du hele tiden har et ønske om, at en person, som du har ansat, viser, at han er den rigtige.. Når det er endt, så spørger du dig selv: Ja, men for helvede, det skulle vi have gjort for længst, det der.«

Jørgen Ejbøl var kun 53 år, da han takkede af som chef for Jyllands-Posten og satte sig i formandsstolen for bestyrelsen for de nyfusionerede aviser: Politiken, Jyllands-Posten og Ekstra Bladet. Han var på det tidspunkt knap kommet sig efter sin blodprop, og i begyndelsen kunne han rode rundt i en dagsorden og sige et ord, når han mente et andet. Jørgen Ejbøl har lært at leve med, at hans hjerne ikke er toptunet. For nylig er han begyndt at dyrke mindfulness og er med egne ord blevet »lidt vild med det, at ligge der og ikke kan mærke kroppen, hovedet, nogen ting.«

Batterierne bliver hurtigere flade. På en dårlig dag kan han fare vild selv i Københavns Lufthavn, som han ellers kender vældig godt. Aktionsradiussen er udvidet fra

Rå og uforsonlig. Varm og omsorgsfuld. Ordene om Jørgen Ejbøl spænder vidt. FOTO: STINE BIDSTRUP

”

Han har tordnet, at vi skulle tjene penge for at bevare vores frihed til at skrive og udgive, hvad vi ville.

Lars Munch, bestyrelsesformand i JP/Politikens Hus

Danmark til udlandet, hvor han sidder i flere bestyrelser, bl.a., for demokratiets vagthund Freedom House. Direktøren, Michael Abramowitz, betegner Ejbøl som et stærkt engageret menneske:

»Han har været en virkelig god rådgiver ved at minde os om, hvad konsekvenserne er i det virkelige liv, når journalister og menneskerettighedsaktivister angriber autoritære regimer,« fremhæver han og tilføjer, at det tjener til Ejbøls ære, at han også har et blik for verdens mere glemte steder.

Kun få har set Ejbøl beruset

I Montenegro kan chefredaktør Zeljko Ivanovic næsten ikke rose Ejbøl nok, for at han har kastet kræfterne og kærligheden på det lillebitte Balkan-land:

»Takket være hans støtte overlever vi både psykisk og økonomisk. Uden frie medier er der intet demokrati,« siger Zeljko Ivanovic.

Snart flyver Jørgen Ejbøl med hustruen, Marianne Abrahamson, og et af de højt skattede børnebørn til Grønland for at sige farvel til dagbladet Sermitsiaqs bestyrelse, som

han har siddet i siden 2006. Han falder for aldersgrænsen på 70 år.

»Jeg har fået mere ud af livet, end jeg nogen sinde drømte om,« mener han.

»Uden at det skal lyde ubeskedent, så er der skabt fremgang alle de steder, jeg har været. Men det er jo ikke noget, som man gør alene, det gør man sammen med kolleger, ansatte, ved hjælp af lidt held, med chancen og ved at være dristig.«

Karriereplaner er i Ejbøls univers "den lige vej til skuffelse". Selv blev han i 1976 allerede som 27-årig redaktionschef på Fyns Amts Avis. 10 år senere trådte han ind på Billed-Bladet som ansvarshavende chefredaktør. Et job, som også krævede omgang med Danmarks kendte.

»Du er simpelthen nødt til at drikke, redaktør.« Jørgen Ejbøl husker endnu den frokost med skuespilleren Poul Bundgaard, da de sang "O, sole mio", og der var en del snaps på bordet. Måske blev Jørgen Ejbøl også fuld. Det husker han til gengæld ikke helt.

Kun enkelte medarbejdere på Jyllands-Posten har set Jørgen Ejbøl beruset. De fleste forbinder ham med Pepsi Cola, som blev den nye in-drik blandt mellemlederne, da Ejbøl trådte i karakter. Men lå der en lille leflen i at give afkald på frokoststøllen, så prellede den af på bossen. Omvendt tabte han heller ikke respekten for sine underordnede:

»Det tænkte jeg ikke på. Jeg ser slet ikke sådan noget,« siger han og forklarer, at det ikke falder ham specielt svært at give afkald på alkohol. Han tåler det ikke.

»Og nej, jeg frygter ikke at blive alkoholikker, hverken jeg eller nogen i familien har været alkoholikere,« siger Jørgen Ejbøl og tilføjer, at det slet ikke har noget at gøre med angsten for at miste kontrollen. Han

JØRGEN EJBØL

Født 21. februar 1949 i Søllerød.

1969: Journalisteleve på Aalborg Stiftstidende.

1972-73: Ophold på School of Journalism, Columbia University, New York.

1976: Redaktionschef på Fyns Amts Avis.

1978: Redaktionschef på Dagbladet.

1984: Redaktionschef på Weekendavisen Berlingske Aften.

1986: Ansvarshavende chefredaktør på Billed-Bladet.

1987: Redaktør på BT.

1989: Medlem af chefredaktionen på Berlingske Tidende.

1991: Ansvarshavende chefredaktør og adm. direktør på JyskeVestkysten.

1993: Ansvarshavende chefredaktør og adm. direktør på Morgenavisen Jyllands-Posten.

2003: Formand, siden næstformand for bestyrelsen i JP/Politikens Hus.

Fra 2016: Formand for Jyllands-Postens Fond.

gider bare ikke "dagen derpå": »Det er mange år siden, at jeg har ligget brak, og jeg havde det rent ud sagt ad pommern til.«

Pengekassen var gabende tom

På JyskeVestkysten, som Ejbøl kom til i 1991, var det udelukket at gå i stå. Allerede på første arbejdsdag indså han, at forude lå en arbejdsopgave, som krævede næsten alle døgnets 24 timer: Ejbøl var som en Arnold i "Matador" blevet sendt fra et betroet job som medlem af chefredaktionen i hovedsædet til chef i provinsen for at få Berlingskekoncernens filial i Esbjerg op at stå. Udgangspunktet kunne næppe være værre: Pengekassen var helt og aldeles tom. Ejbøl erindrer, hvordan han sammen med økonomichef Hans Jørgen Dueholm stod foran en stor, hvid tavle med alle kreditorernes navne. De blev sorteret efter, hvem der skulle have penge først, og hvem som godt kunne vente lidt.

Siden den tid har Hans Jørgen Dueholm haft en stor plads i Ejbøls inderkreds. Den solide sønderjyde er gjort af det stof, som skaber respekt hos pansergeneralen: et menneske, hvorom han tænker, at han godt nok har regnet den godt ud, har lært nogle ting og kan nogle ting, som gør det til en fornøjelse at arbejde sammen med ham.

»Man føler sig nærmest tryk, når man sidder med mennesker, som virkelig har store evner og vist, hvad de kan,« siger Ejbøl.

På spørgsmålet, om han også selv virker sådan over for andre, svarer han:

»Det vil jeg da håbe. Altså, at når jeg gennem årene har været med til noget, så har folk tænkt, og det, uanset hvad de har tænkt om mig personligt: Det ser ud, som om han ved, hvad han gør. Der er en kurs på det, der er noget, som giver pote.«